

عنوان مقاله:

نقش تمرکزگرایی تمرکز زدایی در نظام آموزشی

محل انتشار:

همایش ملی آسیب شناسی نظام آموزشی کشور (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

مجید پورپاشا

خلاصه مقاله:

این مقاله با هدف بررسی چالش ها موانع تمرکززدایی تمرکزگرایی در فرایند برنامه ریزی توسعه آموزشی و با رویکرد آسیب شناسی تهیه تدوین شده است. روش تحقیق در این مقاله توصیفی تحلیلی است. از منابع متون کتابخانه ای جهت گردآوری بررسی داده ها استفاده شده است. متخصصان برنامه ریزی درسی سه نوع نظام برنامه ریزی درسی متمرکز، غیر متمرکز نیمه متمرکز را معرفی نمودند. تمرکزگرایی یعنی اینکه تمامی تصمیم گیری ها برنامه ریزی ها توسط دولت مرکزی صورت گرفته و دستگاه های ذی ربط ملزم به اجرای بی کم کاست ان برنامه می باشند تمرکززدایی به معنای انتقال قدرت از یک سطح نظارتی بالاتر مانند وزارتخانه) به یک سطح سازمانی پایینتر (مانند استان، منطقه، مدرسه یا کلاس درس) است. در نظام برنامه ریزی درسی نیمه متمرکز، سیاست ها چارچوب ها را نهاد مرکزی تدوین می کند بخشی از اختیارات به مناطق مدارس واگذار می شود نظارت کنترل از سوی نهاد مرکزی اعمال می شود. در ادامه به انواع تمرکززدایی اشاره شده به تمرکز فقدان تمرکز در نظام برنامه ریزی درسی ایران پرداخته شده است. نتایج بررسی ها نشان می دهد که تمرکززدایی در کنار فرصت های بی بدیلی که در جهت رشد توسعه فراهم می آورد، دارای چالش ها موانعی می باشد که در سطوح منطقه ای ملی قابل بحث بررسی است. نتایج تحقیق حاکی از آن است که چالش ها موانع فرایند برنامه ریزی توسعه آموزشی در دو سطح متمرکز غیرمتمرکز قابل بحث بررسی است در سطوح غیرمتمرکز: کمبود نیروی متخصص ضعف برنامه ها، چالش مفهومی، ساختار متمرکز سیاسی اداری، نگرش بخشی، فقدان نظام مدیریت منطقه ای فقدان فرهنگ برنامه ریزی از آن جمله اند. در سطوح متمرکز می توان به نبود تعریف جامع از توسعه، تمرکزگرایی در برنامه ریزی، عدم اولویت گذاری در اهداف برنامه ها با توجه به محدودیت ها، ضعف دولت ها در عملیاتی کردن برنامه ها غیره نام برد. در پایان به معایب محاسن هر یک از رویکردهای متمرکز غیر متمرکز پرداخته شد.

کلمات کلیدی:

متمرکز، غیر تمرکز، نیمه متمرکز، برنامه درس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/839386>

